

Ferencz Imre

PROLÓGUS

Egy-egy vers néha kikerült
tollam alól ha sikerült

felkelnem éjszaka olykor
mikor a múzsa homlokon csókol

s azt mondta íme egy verssor
jegyezd le gyorsan te jámbor

költő – mert ha visszaalszol
kitörlődik az agyadból

és sose lesz belőle líra
költemény papírra írva

s ha egy verssel kevesebb
nem bocsátja meg neked

sem ember sem isten soha
hogy miért voltál ostoba

miért nem vetted papírra
amit diktált akkor a múzsa

ó hányszor aludtam vissza én
s elúszott sok-sok költemény –

TAKARÓRUHA

Mentünk sózni a havasra. Apámnál volt a tarisznya,
benne a darával kevert só, amit a diszkének szántunk.
Falnivaló is volt a tarisznyában: kenyér, szalonna, hagyma.
És volt egy üveg pálinka is, a takaróruhába csavarva.
Ez a pásztornak járt. Hogy ne mondja, hogy...
Mások is, ha sózni mentek a csordához,
vittek pálinkát a pásztornak. Hogy ne mondja, hogy...
Kitartóan mentünk, baktattunk a hegyi úton felfelé.
Hajnalban indultunk el, hogy reggelre ott lehessünk.

Szóltak a kolompok, a csengők. Elárulták, hogy
merre van a csorda. Jöttünk-mentünk közötté, kerestük
a diszkét, a miénket. Meg is találtuk. Kiöntötte apám
a darával vegyített sót a növendék elé, s az nyalta,
lapátolta a nyelvével befelé a keveréket. Közben
felemelte a fejét, és hálásan pislogott reánk. Jó húsban
volt. Sokat fejlődött a tavasz óta, majd járomba lehet fogni,
be lehet tanítani, mondta apám... Előkerült a pásztor is
aközben... „Ki a tarisznyából az üveg pálinkát,
mielőtt a nyála elcseppenne!” Hanem apám meghökkent,
mert a dugó az üvegből kicsúszott, s a takaróruha felitta
mind a pálinkát! Nagy csapás, nagy bosszúság...
A pásztor épp hogy sírva nem fakadt. Fogta a takaróruhát,
nézegette. Aztán megszívta. Aztán rágni kezdte.
Módszeresen. Végül mind megette a takaróruhát.
„Egy csepp pálinka sem ment kárba, Laji bá!” –

mondotta aztán elégedetten, boldogan...

Hanem a takaróruha kárba ment, amiért aztán
anyám otthon szemrehányást tett: „Miért nem tudtatok
ügyelni arra a pálinkára, hogy ne igya fel a takaróruha?”
Ami igaz, igaz: igazi háziszóttos takaróruha volt.
Amit még nagyanyám szótt, s amit aztán anyám hozott

férjhez, mint hozományt. Megtörtént, mit csináljal?
Mit lehet tenni, mit lehet csinálni? Hát semmit...

Akkoriban nem volt könnyű az élet...

LIDÉRCFÉNY

Addig ivott, hogy kigyúlt a torka. Rá akart
gyújtani, s lángot vetett a szája. Addig ivott.
Felgyúlt, mint egy szesz kazán. Mint egy
aragázipalack. Feszt ivott. Szeszt ivott.
Elitta az agyát, az eszít, a fejit. Mindenit.
Lángok csaptak ki a szájából. A torkából.
Amikor szivarra akart gyújtani. Addig ivott.
Feszt ivott. Szeszt ivott. Kékszeszt ivott!
Mert kékes lángok csaptak ki sisteregve
a torkából. A szájából. Addig ivott.
Elkerülte őt minden vírus. Addig ivott.
Amíg élt, mindig ivott. Végig ivott. Amíg
meghalt, addig ivott. Amíg belédöglött...
Kicsaptak a lángok a torkán, a száján.
Addig ivott. Amíg végül alkoholista lett.
S azután is csak ivott, ivott. Feszt ivott.
Szeszt ivott. Kéket. Mert kék lángok csaptak
ki a szájából. Amikor rá akart gyújtani egy
szivarra. Felgyújtotta magát. Addig ivott.
Lángra lobbant, mint egy gyufaszál.
Lángra lobbant, mint egy lármafa.
Mint egy fáklya az ünnepi felvonuláson.
Csak a koporsóban nem ivott már...
De az alkoholszag ott lengett körülötte.
Tele volt a ravatalozó szesz-szaggal.
Addig ivott. Letették olyan két méterre
a földbe. Addig ivott. Pálinkaszag áradt
a sírjából is. Végül még a sírásóknak

is szesz-szaguk lett. Hanem miután
eltántorogtak onnan a sírásók,
lángocskák jelentek meg a hanton.
Kékes-lilás lángocskák. Ez lidércfény! –

mondotta a temetőőr. Addig ivott. Minden
éjjel később kékes-lilás lángocskák lobogtak
a sírja felett. Addig ivott. Halottak napján
már nem kellett ott gyertyát gyújtani, mert
kicsi lángocskák lobogtak a sírja felett.
Addig ivott. Lángolt. Tüzelt. Nem nyugodott.
Mint amikor az örökvilágosság fényeskedik.
Neki. Addig ivott. S ha eljön a Feltámadás,
hát inni fog tovább! Szeszt. Feszt. Mert
rajta már maga az Isten sem segíthet...

A VENDÉGMUNKÁS DALA

Nagy Koppány Zsoltnak

Jól megvagyunk mi itt se föld se állat
az ember jöhet-mehet-kóricálhat
az isten megsegít enni van amit
láttam én már traktort vezetni Sanyit
ki ide ki oda megy el vándorol
szomorú hogy itthon üres az odor
megleszünk ha isten is úgy akarja
sokszor az ember a fejét vakarja
csak úgy megszokásból csinálja nem fáj
bántja hogy körülötte sivár a táj
néha pénzt küld haza máskor SMS-t
csak el ne veszítsem én az eszemet
visz a vonat vár a feketemunka
pakol az asszony megyek a pokolba

remélem véget ér eltelik lassan
s aztán eltemetnek itthon a pappal
de azt mondom én most Ézsaiással:
ne basszunk ki mi legalább egymással –

ÉN MÁR

Hetvenhét vagyok. Két hetes!
Kinek hiányzom, felkeres.

Ha nem hiányzom, megmarad
a boromból egy fél adag.

Öreg vagyok már. Szépkorú!
Jön-e még derűre ború?

Megöregedtem. Nagyszerű!
Jön-e még borúra derű?

Hetvenhét vagyok. Sok? Kevés?
Az élet szép volt és mesés.

A mesének majd vége lesz:
a két kaszás, ha észrevesz!

Ha elmarad az alkalom,
maradék borom megiszom,

s várom, hogy legyek aggastyán,
mint volt hajdanán az apám...

SZÁMVETÉS

Hetvenhét éve élek magammal,
hát kapcsolatunk nem a mai.
Ismerem magam: rossz pénzt,
amit nem lehet már beváltani.

Tudom, hányas a lábam mérete,
s hány kilót nyomok a latban,
s hogy meddig kell nyújtózkodnom,
ha betakar engem a paplan.

A vérnyomásom, a szívverésem:
minden szerepel egy listán!
Számontart engem a hivatal,
és jó barátom, az ispán.

A lelke, azt hiszem XXL-es,
vagyis elfér benne a világ.
A legfontosabb a szeretet,
s hogy ne mondják rám, svihák.

Hetvenhét éve élek velem,
hát magamat talpig kiismertem.
Tudom, az ülepítő már feltelt,
holott belőle sokat kiengedtem...

Nem megy rosszul a sorom,
panaszra hát nincsen okom.
Viszem a keresztem fel a hegyre,
ahogy lehet, ahogy tudom...

Hetvenhét éve élek magammal,
hát a kapcsolatunk nem épp mai.
Sok kacat gyűlt fel a padlásomon,
el kellene a felét már hajítani...